

Cartea lui Daniel - O sută cincizeci și doi

Symbolismul celor două toiege ale lui Ezechiel: o călătorie prin profeție și răscumpărare

Jeff Pippenger

2024-03-22

Analizăm firul capitolului treizeci și șapte din Ezechiel, care mai întâi identifică sunarea celei de-a șaptea trâmbițe și solia către Laodicea, care aduce la existență oștirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Apoi Ezechiel repetă și lărgeste acel fir prin introducerea unirii celor două toiege ale împărățiilor de nord și de sud ale lui Israel, ca ilustrare a procesului prin care Divinitatea și omenirea sunt unite în timpul sunării celei de-a Șaptea Trâmbițe. Odată ce cele două neamuri sunt unite împreună ca o singură națiune, Ezechiel arată că au un împărat peste ele, iar apoi se referă la legământul cel veșnic, care este legământul împlinit cu cei o sută patruzeci și patru de mii, subliniind totodată că acel popor al legământului din zilele de pe urmă va avea sanctuarul lui Dumnezeu în mijlocul său pentru veșnicie.

Ni a ti fi kun ila yen işe tí Johanu şe nípa iwọn ténpìlì ní ọdún 1844, nípa bèè ó n sàpepe iwọn ikẹyìn tí ó bèrè ní September 11, 2001. Iwọn yen náà ni Sekaráyà sòrò rẹ, ẹni tí ó tún fi hàn pé iwọn náà n şeḽe nígbà tí Ọlórún tún yàn Jerúsálemu lẹ̀ẹ̀kan sí i gẹ̀gẹ̀ bí ilú láti fi orúkọ Rẹ sí. A n fa àfiwé kan lááárín àwọn ẹ̀yà tí n para pọ̀ şe ténpìlì náà, àti àwọn ọ̀pá méjì ti ijoba àríwá àti ijoba gúúsù Ísírẹ̀lì. İşe Kristi ní mímú Iwà-Ọlórún Rẹ̀ pọ̀ mó ẹ̀dá ẹ̀niyàn ti ọgórún-ún méjìlélógórìn ẹgbèrún ni a ọjù fún nínú àwọn àsoṭelẹ̀ méjì ti ẹgbèrún méjìlá àádóta ọdún ti itúkà tí a mú wá sórí ijoba àríwá àti ijoba gúúsù, pèlú àsoṭelẹ̀ ẹgbèrún méjìlélóòdún mẹta.

Pentru a identifica ceea ce reprezintă toiegele lui Ezechiel în lucrarea Evangheliei, este necesară o înțelegere de bază a Evangheliei. Hristos a primit firea noastră căzută după patru mii de ani de slăbiciune moștenită, care I-a fost transmisă prin Maria. Ca Exemplul nostru, El a demonstrat că, prin exercitarea voinței Sale, predată voinței Tatălui Său, noi putem birui așa cum a biruit El, exercitând voința noastră în supunere față de voința Sa. Voința noastră este folosită, fie spre bine, fie spre rău, în creierul nostru, care este cetatea sufletului.

„Ucenicul care dorește să cuprindă lucrarea a două semestre într-unul singur nu ar trebui să fie lăsat să-și urmeze propria voie în această privință. A încerca să faci o muncă dublă înseamnă, pentru mulți, suprasolicitarea minții și neglijarea exercițiului fizic corespunzător. Nu este rațional să se presupună că mintea poate cuprinde și digera un exces de hrană mentală, și este un păcat tot atât de mare să supraalimentezi mintea cum este să împovărezi organele digestive, fără a-i oferi stomacului perioade de odihnă. Creierul este citadela omului întreg, iar obiceiurile greșite de a mânca, a se îmbrăca sau a dormi afectează creierul și împiedică atingerea a ceea ce dorește studentul,—o bună disciplină mentală. Orice parte a trupului care nu este tratată cu atenție își va transmite vătămarea la creier. Trebuie exercitate multă răbdare și perseverență în instruirea tinerilor cu privire la modul de a-și păstra sănătatea. Ei ar trebui să fie bine informați în această privință, pentru ca fiecare mușchi și organ să poată fi astfel întărite și disciplinate

încât, în acțiune voluntară sau involuntară, să rezulte cea mai bună stare de sănătate, iar creierul să fie întărit pentru a susține solicitarea studiului.” Christian Education, 124.

Lucrarea legământului celui veșnic este de a scrie Legea lui Dumnezeu în inimile noastre și în mințile noastre, iar atât inima, cât și mintea noastră sunt situate în „citadela sufletelor noastre”, care este creierul nostru.

„Mintea unui bărbat sau a unei femei nu coboară într-o clipă de la curăție și sfințenie la depravare, corupție și crimă. Este nevoie de timp pentru a transforma omenescul în divin sau pentru a degrada pe cei făcuți după chipul lui Dumnezeu până la starea de brutalitate sau de satanism. Privind, ajungem să fim schimbați. Deși format după chipul Creatorului său, omul își poate educa astfel mintea încât păcatul pe care odinioară îl ura să-i devină plăcut. Când încetează să vegheze și să se roage, încetează să mai păzească citadela, inima, și se angajează în păcat și crimă. Mintea este degradată și este cu neputință să fie ridicată din corupție în timp ce este educată să înrobească puterile morale și intelectuale și să le aducă în supunere față de patimile mai grosolane. Trebuie menținut un război necurmat împotriva minții firești; și trebuie să fim ajutați de influența rafinatoare a harului lui Dumnezeu, care va atrage mintea în sus și o va deprinde să mediteze asupra lucrurilor curate și sfinte.” Adventist Home, 330.

„Mintea”, „inima”, „creierul” sunt „citadela sufletului”. O citadelă este o fortăreață care trebuie păzită împotriva pătrunderii păcatului.

„În rugăciunea Sa către Tatăl, Hristos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie săpată în minte și în suflet. «Și viața veșnică este aceasta», a spus El, «să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.» Ioan 17:3. Aceasta este adevărata educație. Ea dă putere. Cunoașterea experimentală a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care El L-a trimis, îl transformă pe om după chipul lui Dumnezeu. Ea îi dă omului stăpânire de sine, aducând orice impuls și orice pasiune a naturii inferioare sub controlul puterilor superioare ale minții. Ea îl face pe cel ce o posedă fiu al lui Dumnezeu și moștenitor al cerului. Ea îl aduce în comuniune cu mintea Celui Infinit și îi deschide bogatele comori ale universului.” Parabolele Domnului Hristos, 114.

„Puterile mai înalte” trebuie folosite pentru a stăpâni și a aduce în supunere „impulsurile și pasiunile naturii inferioare”. Puterile mai înalte sunt localizate în minte, iar „comuniunea cu mintea Celui Infinit” este aceea care „îl transformă pe om după chipul lui Dumnezeu”. În timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, chipul fiarei se formează într-o clasă, iar chipul lui Hristos în cealaltă clasă. Ceea ce realizează transformarea este legătura minților. Cei care au o minte firească sau trupească, așa cum o identifică Pavel, formează chipul cărnii — al fiarei. Cei care au dobândit mintea lui Hristos formează chipul lui Hristos. Făgăduința legământului este că putem ajunge la mintea lui Hristos la convertire, deși toți ne-am născut cu o minte firească.

Această gândire să fie în voi, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Filipeni 2:5–8.

Trebuie să avem în noi gândul lui Hristos, așa cum a fost și în Hristos, căci am fost creați după chipul Său. Dar noi nu avem acel gând, ci avem o minte trupească, vândută sub păcat.

Așadar, acum nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu umblă potrivit firii pământești, ci potrivit Duhului. Căci legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Fiindcă ceea ce legea nu putea face, întrucât era slabă prin firea pământească, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu în asemănarea firii păcătoase și pentru păcat, a osândit păcatul în firea pământească, pentru ca neprihănirea cerută de lege să fie împlinită în noi, care nu umblăm potrivit firii pământești, ci potrivit Duhului. În adevăr, cei ce sunt potrivit firii pământești umblă după lucrurile firii pământești, dar cei ce sunt potrivit Duhului, după lucrurile Duhului. Și umblarea după firea pământească este moarte, pe când umblarea după Duhul este viață și pace. Fiindcă umblarea după firea pământească este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Așadar, cei ce sunt în firea pământească nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți în firea pământească, ci în Duhul, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dar dacă nu are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui. Și dacă Hristos este în voi, trupul, da, este mort din pricina păcatului, dar duhul este viață din pricina neprihănirii. Romani 8:1–10.

A fi de Duhul este viață, iar a fi de fire este moarte. Firea este natura inferioară; ea este izvorul simțămintelor noastre. Natura inferioară, firească, trebuie să fie cârmuită de natura superioară, iar aceasta se înfăptuiește prin exercitarea voinței noastre în supunere față de Duhul Sfânt. Mințile noastre trupești, superioare, pot fi transformate aici și acum, dar natura noastră inferioară trebuie să aștepte până la a Doua Venire pentru a fi schimbată.

Cele două toiege ale lui Ezechiel identifică un toiag care este reprezentat ca fiind curtea, iar acel toiag și-a atins încheierea în 1798. El fusese împărțit în chip desăvârșit de o mie două sute șazeci de ani de păgânism călcând în picioare oastea și de o mie două sute șazeci de ani de papalitate călcând în picioare oastea. Acel toiag nu reprezenta călcarea în picioare a sanctuarului lui Dumnezeu, căci sanctuarul lui Dumnezeu era situat în împărăția de sud. Oastea călcată în picioare de păgânism și de papalitate era un templu omenesc, însă, în raport cu împărăția de sud, acesta era trupul, iar împărăția de sud era locul unde Dumnezeu a ales să așeze capul. Împărăția de nord era trupul, împărăția de sud era capul.

Cele două perioade de o mie două sute șazeci de ani ale împărăției de nord reprezentau cele două tendințe diferite spre păcat în templul trupului, așa cum sunt reprezentate prin tendințele moștenite și cultivate. Păgânismul era un simbol al tendințelor moștenite ale păcatului în templul trupului, iar adoptarea de către papalitate a religiei păgânismului reprezintă tendințele cultivate spre păcat. În oricare dintre cazuri, templul trupului nu putea fi transformat până la a Doua Venire, astfel că toiagul împărăției de nord se întindea numai până în 1798, iar când lui Ioan i s-a spus să măsoare templul, acel toiag trebuia lăsat deoparte.

Cuvântul „convertire” înseamnă o transformare sau o schimbare dintr-o stare ori condiție în alta. Când Adam și Eva au păcătuit, ei au fost „converșiți” din starea lor originală, căci fuseseră creați desăvârșiți, după chipul lui Dumnezeu, cu puterile superioare stăpânind asupra puterilor inferioare.

Când au păcătuit, ei au fost „convertiți” într-o ființă în care puterile inferioare au luat întâietate asupra puterilor superioare. Ei au transmis această stare tuturor urmașilor lor.

Trong mỗi tương quan tiên tri của hai cây gậy nơi Ê-xê-chi-ên, Chúa đã chọn Giê-ru-sa-lem làm đầu, tức kinh đô nơi vua ngự. Đó phải là quyền lực cao hơn. Trong hình tượng hai cây gậy, vương quốc phương nam là quyền lực thấp hơn trong mối tương quan với vương quốc cao hơn ở phương bắc. Sự cải đạo được tượng trưng khi hai cây gậy được nối lại với nhau đòi hỏi rằng vương quốc phương nam phải được đưa trở về địa vị làm đầu của mình. Nó phải được cải đạo hướng về vương quốc phương bắc, vì khi ấy nó được hiệp với vua chân thật của phương bắc, và được liên kết với ngôi ngai của vương quốc chân thật phương bắc.

Din acest motiv, împărăția de nord a ajuns numai până în 1798, iar lui Ioan i s-a spus să lase deoparte curtea, care ajungea numai până în 1798. Împărăția de sud avea să fie unită cu toiagul celor două mii trei sute de ani odată cu sosirea celui de-al treilea înger, însă împărăția de nord avea să se încheie atunci când unirea dintre divinitate și umanitate s-a împlinit în cele două încăperi ale templului, pe care Ioan le-a măsurat apoi. Împărăția de nord era legată de împărăția de sud prin legătura celor patruzeci și șase, la sosirea celui de-al treilea înger, dar nu se lega în mod direct de 1844, așa cum se lega împărăția de sud.

മുപ്പത്തിയാറ് വർഷങ്ങളുള്ള ആലയത്തോടും, ഇരുനൂറ്റിരുപത് വർഷങ്ങൾ പരതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന ദൈവത്വവും മാനുഷത്വവും ചേർന്ന സംഗമത്തോടും തകർന്ന രാജ്യം ബന്ധപ്പെടുമെന്നു. 1798-ലെ വടകൻ രാജ്യം, മുപ്പത്തിയാറ് വർഷങ്ങളുള്ള ആലയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു; എന്താൽ അതു അവിടയായിരുന്ന അവസാനിച്ചത്, കാരണം അടിസ്ഥാനമായതിനാൽ അത് കർിസ്തു തന്റെ മേൽ ധരിച്ച മാംസത്തെ പരതിനിധാനം ചെയ്തു; ലോകത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നുതന്നെ അവന്റെ മാംസം അറുക്കപ്പെട്ടു. എല്ലാ ആലയങ്ങളും പരസ്പരം മാർിസ്ഥാപിക്കാവുന്ന പരതീകങ്ങളാകുന്നു; 1798-ൽ മുപ്പത്തിയാറ് വർഷങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനമെന്നത് അവന്റെ മാനുഷമാംസത്തെ തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു, 1844-ൽ ആ മുപ്പത്തിയാറ് വർഷങ്ങളുടെ സമാപനം അവന്റെ ദൈവത്വത്തെ തിരിച്ചറിയിക്കുന്നു.

Oastea care a fost călcată în picioare până în 1798 nu era sanctuarul lui Dumnezeu, deși sanctuarul lui Dumnezeu era înfățișat ca fiind călcat în picioare în acea perioadă de timp; însă acea călcare în picioare avea loc în împărăția de sud, unde Dumnezeu alesese Ierusalimul, ca să-Și așeze sanctuarul și Numele. Oastea care fusese călcată în picioare îi reprezenta pe neamuri; ea reprezenta trupul.

Când Adam și Eva au păcătuit, au început „șapte vremi” de șapte mii de ani în care omenirea avea să fie călcată în picioare de păcat. În acel moment, Mielul care a fost înjunghiat de la întemeierea lumii a dat piei de miel pentru a acoperi goliciunea păcătoasă a omenirii. Când călcarea în picioare a omenirii s-a încheiat în 1798, Mielul, care este temelia și ziditorul oricărei reprezentări sfințite a

unui templu, a fost din nou înjunghiat. Acolo s-a sfârșit împărăția de nord și templul omenesc reprezentat în ea.

1798 a fost anul în care antihristul contrafăcut a fost ucis după ce își dăduse mărturia sa satanică timp de trei ani și jumătate profetici, care au început odată cu investirea lui cu putere în anul 538, precedată de treizeci de ani de pregătire începând cu anul 508. Aceasta a fost o contrafacere satanică a celor treizeci de ani de pregătire ai lui Hristos, care au început la nașterea Sa și s-au încheiat la investirea Sa cu putere, când a fost botezat, după care Și-a dat mărturia timp de trei ani și jumătate literali, până când a ajuns la momentul în care Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii a fost răstignit. Atunci s-a împlinit făgăduința Sa că, după ce templul avea să fie distrus, El îl va ridica în trei zile.

El avea să fie Acela care avea să ridice templul trupului Său, căci puterea dumnezeirii Sale a înfăptuit învierea, fiindcă dumnezeirea Sa nu a murit la răstignire; omenitatea Sa a fost cea care a murit pe cruce, deoarece este cu neputință ca Dumnezeu să moară.

„Eu sunt învierea și viața” (Ioan 11:25). Cel care spusese: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau” (Ioan 10:17) a ieșit din mormânt la viața care era în El Însuși. Umanitatea a murit; divinitatea nu a murit. În divinitatea Sa, Hristos poseda puterea de a sfărâma legăturile morții. El declară că are viață în Sine pentru a da viață cui voiește.” Selected Messages, cartea 1, 301.

În anul 1798, templul omenesc, oștirea „împărăției de la miazănoapte”, a ajuns la încheiere, căci, ca simbol al naturii inferioare, nu putea fi schimbat până la înviere, la a Doua Venire. Totuși, el a identificat temelia celor patruzeci și șase de ani în care Hristos a ridicat templul care putea fi transformat, reprezentat de împărăția de la miazăzi, care era un simbol al puterilor superioare ale minții, care se transformă în clipa în care un păcătos este îndreptățit.

„Pe temelia pe care Hristos Însuși o pusese, apostolii au zidit biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, imaginea ridicării unui templu este adesea folosită pentru a ilustra zidirea bisericii. Zaharia Se referă la Hristos ca la Vlăstarul care avea să zidească Templul Domnului. El vorbește despre neamuri ca ajutând la această lucrare: «Cei ce sunt departe vor veni și vor zidi în Templul Domnului»; iar Isaia declară: «Fiii străinului îți vor zidi zidurile.» Zaharia 6:12, 15; Isaia 60:10.”

Referindu-se la zidirea acestui templu, Petru spune: „Apropiindu-vă de El, ca de o Piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și scumpă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:4, 5.

“នៅក្នុងរណ្ដៅចម្រុះពិភពលោកសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃ
សាវកទាំងឡាយបានខិតខំប្រឹងប្រែង ដោយនាំយកចម្រុះច្រើន ដើម្បីដាក់លើគ្រឹះ។
នៅក្នុងលិខិតរបស់លោកទេវកាន់ពួកអុនកជឿននៅក្នុងអភិស្ស
ប្បវេណីមានបុរសសន្និដ្ឋានថា «ដូច្នោះ ឥឡូវនេះ អុនករាល់គ្នាមិនមែនជាជនបរទេស
និងអុនកសុភវន្តទេ អាសន្ននេះ គឺឡើយ
ប៉ុន្តែគឺជាពលរដ្ឋប្រមូលជាមួយពួកបរិសុទ្ធច ហើយជាសមាជិកនៃគ្រួសាររបស់ព្រះ;
ហើយគួរឱ្យមានសង្ឃឹមលើគ្រឹះនៃពួកសាវក និងពួកហោរា

ដោយព្រះយស្មើគ្នាសុទ្ធនឹងផ្ទាល់ជាមួយដ៏សំខាន់បំផុត; នៅក្នុងនូវ
អការទាំងមូលដ៏ល្អប្រសើរឱ្យគុណគុណយ៉ាងសមស្រប
កំពុងលូតលាស់ឡើងទៅជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធជមួយក្នុងព្រះអម្ពធាត៍: នៅក្នុងនូវ
អនុករណ៍គុណគុណសង្គមគុណឡើងដំ
សម្រាប់ជាលំនាំឱ្យបានរបស់ព្រះតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ»។ អភេស្មេរ ២:១៩-២២។

Și către corinteni a scris: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelie, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față; căci ziua o va face cunoscută, pentru că se va descoperi în foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este.” 1 Corinteni 3:10–13.

„Apostolii au zidit pe o temelie sigură, și anume Stânca Veacurilor. La această temelie au adus pietrele pe care le-au scos din lume. Nu fără piedici au lucrat zidarii. Lucrarea lor a fost făcută nespun de grea prin împotrivirea vrăjmașilor lui Hristos. Ei au trebuit să lupte împotriva bigotismului, prejudecății și urii acelora care zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei care lucrau ca zidari ai bisericii puteau fi asemănați cu zidarii zidului din zilele lui Neemia, despre care este scris: «Cei ce zideau zidul, cei ce purtau poverile și cei ce le încărcau, fiecare lucra cu o mână la lucru, iar cu cealaltă ținea o armă.» Neemia 4:17.” Faptele apostolilor, 595, 596.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Căderea omului a umplut tot cerul de întristare. Lumea pe care Dumnezeu o făcuse era pustiită de blestemul păcatului și locuită de ființe osândite la suferință și moarte. Nu se arăta nicio scăpare pentru cei care călcaseră Legea. Îngerii și-au încetat cântările de laudă. În toate curțile cerești era jale pentru ruina pe care o adusese păcatul.

„Fiul lui Dumnezeu, slăvitul Comandant al cerului, a fost mișcat de milă pentru neamul căzut. Inima Sa a fost pătrunsă de o compasiune infinită când nenorocirile lumii pierdute s-au înălțat înaintea Lui. Dar iubirea divină alcătui un plan prin care omul putea fi răscumpărat. Legea călcată a lui Dumnezeu cerea viața păcătosului. În întregul univers nu era decât Unul singur care putea, în favoarea omului, să-i satisfacă cerințele. Deoarece legea divină este tot atât de sfântă ca Dumnezeu Însuși, numai Cineva egal cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni în afară de Hristos nu putea răscumpăra omul căzut de sub blestemul legii și să-l aducă din nou în armonie cu Cerul. Hristos avea să ia asupra Sa vina și rușinea păcatului — păcat atât de ofensator pentru un Dumnezeu sfânt, încât trebuia să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei pentru a salva neamul ruinat.”

“Înaintea Tatălui, El a mijlocit în favoarea păcătosului, în timp ce oștirea cerului aștepta rezultatul cu o intensitate a interesului pe care cuvintele nu o pot exprima. Mult timp a continuat acea tainică împărțășire — „sfatul de pace” (Zaharia 6:13) pentru fiii căzuți ai oamenilor. Planul mântuirii fusese alcătuit înainte de crearea pământului; căci Hristos este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii” (Apocalipsa 13:8); totuși a fost o luptă, chiar și pentru Împăratul universului, să-L dea pe Fiul Său ca să moară pentru neamul vinovat. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine

crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Ioan 3:16. O, taina răscumpărării! dragostea lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Cine poate cunoaște adâncurile acelei iubiri care „întrece orice cunoștință”? De-a lungul veacurilor fără sfârșit, minți nemuritoare, căutând să cuprindă taina acelei iubiri de necuprins, se vor minuna și se vor închina.”

„Dumnezeu trebuia să Se descopere în Hristos, «împăcând lumea cu Sine». 2 Corinteni 5:19. Omul ajunsese atât de degradat prin păcat, încât îi era cu neputință, în sine însuși, să ajungă în armonie cu Acela a cărui natură este curăție și bunătate. Dar Hristos, după ce îl răscumpărase pe om de sub condamnarea legii, putea să-i împărtășească putere divină, pentru a se uni cu efortul omenesc. Astfel, prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Hristos, copiii căzuți ai lui Adam puteau să devină din nou «fii ai lui Dumnezeu». 1 Ioan 3:2.” Patriarhi și profeți, 63, 64.